

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det sidste svar fra hr. Jan Petersen til mig er det mest spændende, især der, hvor hr. Jan Petersen begyndte at vove sig ud i nogle kritiske bemærkninger om den arbejdsmarkedspolitik, der blev ført af Arbejdsministeriet indtil den 25. januar 1993.

Jeg kan sige, at da jeg læste rapporten fra den 24. august, og når jeg har lyttet til den række interessante indlæg, som der trods alt har været fra socialdemokratiske ministre, radikale ordførere osv. i sommerens løb, har jeg følt glæde, genkendelsens glæde. Der er absolut god harmoni mellem en række af de forslag, der har været fremført for nylig, og de synspunkter, vi i den tidligere regerings tid gjorde os til talsmænd for i forhandlinger med bl.a. Socialdemokratiet.

Selv om vi har haft vores polemik her, vil jeg sige til hr. Jan Petersen, at jeg synes det tyder godt. Det tyder på, at der er forligsmuligheder, og jeg kan i hvert fald sige på De Konservatives vegne, at vi går til forhandlingerne her med henblik på at opnå et forlig og gedigne strukture reformer på det danske arbejdsmarked.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (DF):

Nu er det jo udmærket, at regeringen kommer med et oplæg til en arbejdsmarkedsreform, som vi skal behandle her i efteråret, men når man ser på den reform, der er fremlagt, må vi jo nok sige, at man i høj grad fortsætter den lovgivning om aktivering, der blev vedtaget i foråret. Der er en lillebitte stramning på det område, men vi står stadig væk med, at der er 135.000 tunge ledige, som vi skal have ind på arbejdsmarkedet.

Det er for mig at se et problem at få dem ind, og der har vi helt sikkert et stort problem, som regeringen ikke kan løse, fordi arbejdsmarkedet ikke har mulighed for at samle dem op. Man har nemlig glemt at se på – og det står heller ikke i kataloget – at få nedsat selskabsskatterne for virksomhederne og få formindsket alle de papirdynger, som virksomhederne er pålagt at udfylde, og som koster dem 4 mia. kr. Jeg synes, at regeringen skulle se lidt på, om arbejdsgiversiden har mulighed for at opsuge den arbejdskraft, som man tror man kan uddanne blandt de tunge ledige.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Til hr. Andreasen vil jeg sige, at der jo i finanslovsforslaget er tale om lettelser for erhvervslivet – og det har hr. Frank Aaen allerede gjort noget ud af – herunder en reduktion af selskabsskatten og initiativer til også fortsat at lette de administrative byrder.

Jeg skal så ikke tage glæden fra hr. Knud Erik Kirkegaard over, hvilke planer der måtte have været lavet i den daværende regerings tid. Jeg kan bare konstatere, at arbejdsmarkedspolitikken med den væsentlige drejning, den fik ved regeringsskiftet, har virket, i modsætning til det, der var i skufferne. Den har virket, den virker stadig væk, den justeres løbende, og vi står foran en tredje justering. Om det udløser glæde eller det modsatte hos hr. Knud Erik Kirkegaard, når udspillet foreligger, må vi jo se.

Så til hr. Kim Behnke, som er vedvarende optaget af computerstyret ved overgangen til det nye årtusind:

Jeg vil godt kvittere for et vedvarende engagement, der går videre end til en almindelig politisk debat. Men når der bliver spurgt, hvad Socialdemokratiet mener, må jeg sige, specielt når det lægger sig op ad et svar, der er afgivet af Finansministeriet, at både jeg og mit parti normalt er enige med finansministeren, og det er vi også i denne sag. Hans svar har vi tillid til er tilstrækkeligt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil sige til hr. Jan Petersen, at jeg da godt forstår, at regeringen og Socialdemokratiet, hvad angår en arbejdsmarkedsreform, ud fra en taktisk overvejelse ønsker at holde kortene ind til kroppen indtil åbningstalen. Det kan der være mange gode grunde til, men sagen er altså bare, at de har rendt rundt i det ganske land og har udbredt sig om den ene idé efter den anden, og så er det altså mærkværdigt, at vi ikke på nogen måde kan få løftet den diskussion herind.

Konklusionen efter den debat, vi nu har haft om det, må jo være, at man internt i regeringen ikke kan blive enig, og at man internt i regeringen har store problemer med at nå til enighed om, hvad det er for nogle initiativer, man skal komme med til Folketinget. Vi kan så bare notere os, at afslutningen, konklusionen, på denne debat må være, at man altså ikke internt